

ΕΝΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ, ΕΝΑ

ΒΙΒΛΙΟ

Επιμέλεια: Μαρία

Σφυρόερα

Είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς για το δικό του (έστω ποιητικό) έργο – ή πάρεργο, αν τυγχάνει υπηρέτης δύο και περισσότερων αφεντάδων. Αφενός εκείνων, που χρειάζεται για τον βιοπορισμό του και αφετέρου του ίδιου του πάθους του, στις εκδοτικές

φιλοδοξίες του οποίου, αν υποκύψει, θυσιάζει κατά κανόνα άλλες

σημαντικότερες ίσως βιοποριστικές του ανάγκες. Τον κανόνα επιβεβαιώνουν οι ελάχιστες εξαιρέσεις. Υπ' αυτήν την έννοια μάλλον στάθηκα τυχερός.

Ανήκα στον κανόνα, αλλά έζησα και με την ψευδαισθηση της εξαίρεσης. Είχα καλούς εργοδότες της πρώτης κατηγορίας και συνθήκες βιοποριστικής εργασίας έως πολυτελείς και περίσσειμα για εκδοτικά έξοδα. Και έτσι δεν πραγματοποίησα την εκπορευόμενη από την τρέλα μου για τα τραίνα μύχια παιδιόθεν επιθυμία να γίνω μηχανοδηγός. Και παρέμεινα στην απλή μυθοποίηση ενός επαγγέλματος χωρίς να χρειαστεί να επιβαρυνθώ με την δυσάρεστη συνήθως πρόθεση **από. Από την φαντασίωση αυτή πάντως προέρχεται και το ακόλουθο στιχουργηματάκι, γραμμένο το 2019, που δεν συμπεριέλαβα στο βιβλίο των «Τραίνων» αλλά τώρα που το ξαναβλέπω, μου φαίνεται σαν μια μετά Χριστόν προφητεία. Σαν μια παραλλαγή της παραίνεσης του Χριστού: Αφίετε τα παιδιά... στην...**

... Παιδική ουτοπία

Σαν με τη μηχανή που τα κινεί
Να 'χουνε τα βαγόνια της ζωή κοινή.
Αλλ' από ανάγκη γίνονται συρμός.
Κι άλλο επιβάτες κι άλλο μηχανοδηγός.

Αχ να ξανάμωνα στην θέση τους, πρώτη
Ή δεύτερη, ούτε που γέρασα, έχει σημασία.
Πάντοτε επιβάτης φανταζόμουν ότι
Άλλη των ταξιδιών είν' η ουσία.

Ν' ανανεώνεσαι ίδιος διαρκώς.
Σαν το προσωπικό του τραίνου.
Να πηγαινοέρχεται και να μην σέ περιμένουν.
Ή όπως έλεγα μικρός: σαν μοναχοδηγός.

Αυτό δηλαδή που τελικά έγινα και μεγαλώνοντας. **Μοναχοδηγός.** Ωστόσο όχι σαν μέλος του σιδηροδρομικού προσωπικού, αλλά ως υπηρέτης του ανώριμου εαυτού μου, σαν επιβάτης ή συνοδός επιβατών στα τραίνα, με τα οποία καμία άλλη, πλην της δικής μου εμμονής, εργασιακή σχέση δεν με συνέδεε. **Αλλά από την ανωριμότητα βέβαια δεν αποβιβάστηκα ποτέ και ιδού ένα ακόμη δείγμα της, που συνέδεσα με τα υπόλοιπα βαγόνια των «Τραίνων» (σελ. 68) και του οποίου, χάριν συντομίας, παραθέτω τις τρεις πρώτες τριστιχες στροφές:**

Ανωριμότης

Μπορεί να 'ταν κι ευτύχημα
Το πού δεν έγινα
Αυτό που ήθελα να γίνω.

Μηχανοδηγός. Είτε νταλικιέρης
Έστω, οδηγός στα ΚΤΕΛ.
Αθήνα-Λάρισα-Αθήνα

Χάριν της τέχνης.
Στην ίδια διαδρομή
Έγινα ερασιτέχνης.

Εδώ βέβαια εμπλέκω και τις καθ' ομοίωσιν τραίνου νταλικές και τα ΚΤΕΛ. Αλλά πάντα με προορισμό τη Λάρισα, τόπο καταγωγής και πόλη των παιδικών μου χρόνων, των βιωμάτων δηλαδή, που καθορίζουν όλη την μετέπειτα διαδρομή της ζωής μας, με οποιοδήποτε μεταφορικό μέσο, ακόμη και σε –ό μη γένοιτο– αναπηρική πολυθρόνα. Αλλά εγώ, έμεινα απλώς δέσμιος μισόν αιώνα τώρα σε διάφορα γραφεία, ένας γραφειοκράτης, κατ' άλλους χαρτογιακάς.

Ταυτοχρόνως όμως και ένας, κατά το ελεύθερο σκοπευτής, σκέτος γραφιάς. Και αυτή η μη εξηρητημένη σχέση εργασίας

δεν τερματίζεται με συνταξιοδότηση, αλλά μόνο με εξαναγκασμό σε παραίτηση λόγω πνευματικού ή οριστικού θανάτου. **Κατά τα άλλα, αν το έργο δεν μιλά με την μορφή, που έδωσα στο περιεχόμενό του, προς τι η δική μου φλυαρία;** Ας είναι. Μερικά περιγραφικά εξωτερικά στοιχεία ίσως είναι χρήσιμα για τις συστάσεις του βιβλίου. Λοιπόν, πρόκειται για μια θεματική (επαν) **ανθολόγηση πονημάτων**, από προηγούμενες συλλογές, που είχαν πάντως εν μέρει ανθολογηθεί σε μια κατ' επιλογήν συγκεντρωτική έκδοση υπό τον τίτλο «**Επιτομή**» (Ποιήματα 1970-2014), αλλά και από επόμενες συλλογές με την προσθήκη δεκαέξι νέων τίτλων. **Έχοντας η γραφή τους διανύσει τις δύο ανθρώπινες ηλικίες, εξακολουθεί να ταξιδεύει μαζί μου με την ίδια περιέργεια και για τα τοπία της τρίτης.**

Θ. Π. Ζαφειρίου

Η ποιητική ανθολογία του Θ. Π. Ζαφειρίου με τίτλο **Τα τραίνα ταξιδεύουν ακόμα** κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις **Andy's Publishers** (σελ.: 151, τιμή: €12,00).

Εικονογράφηση: Άλκηστις Μιχαηλίδου – Κωνσταντίνος Σακελλαρίου

Ο **Θεόδωρος Π. Ζαφειρίου** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952. Κατάγεται από την Λάρισα. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα και στο Ρέγκενσμπουργκ της Γερμανίας. Εργάστηκε στο Υπουργείο Εξωτερικών. Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές: «**Αγνώστων λοιπών στοιχείων**» (1988), «**Απόβαρο**» (1997), «**Αντίγραφο χωρίς πρωτότυπο**» (2000), «**Ημίμετρα**» (2003), «**Ο αριθμός που λείπει**» (2006), «**Για μια ομοιοκαταληξία**» (2008), «**Φτου ξελεφτερία**» (2009), «**Ξηροί καρποί**» (2012), «**Τα κακά ποιήματα**», «**Τα καροτσάκια**», «**Σαρκοτροφία**» (2014),

«**Αχθοφόροι**», «**Τα άλλα**», «**Κορμιά και σώματα**» (2016), «**Ομόλογα**» (2017), «**Τα χειρότερα**» (2018), «**Deliveries**» (2018) και «**Τα τραίνα ταξιδεύουν ακόμα**» (2020). Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα γαλλικά, γερμανικά, σουηδικά και αλβανικά.

Περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να βρείτε στην ιστοσελίδα του:

<https://zaphiriouthodoros.com/>